

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1983-1984

10 FEBRUARI 1984

ONTWERP VAN DECREET

houdende het statuut van de logiesverstrekkende bedrijven

ADVIES

van het Overlegcomité Regering-Executieven

DE EERSTE MINISTER
A1/C4/AH

Brussel, 8 februari 1984

Mijnheer de Voorzitter,

BETREFT : Gemotiveerd advies van het Overlegcomité over het ontwerp van decreet „houdende het statuut van de logiesverstrekkende bedrijven”.

Bij brief van 16 januari 1984 heeft U mij, in mijn hoedanigheid van Voorzitter van het Overlegcomité Regering-Executieven, voor advies het ontwerp van decreet „houdende het statuut van de logiesverstrekkende bedrijven” (Stuk 223 (1983-1984) – Nr. 1, d.d. 20 oktober 1983) overgemaakt.

In toepassing van artikel 3, §§ 3 en 4 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft het Overlegcomité in vergadering van 7 februari 1984 het zich in bijlage bevindende gemotiveerd advies uitgebracht.

Met de meeste hoogachting,

Wilfried MARTENS

Aan de heer J. PEDE
Voorzitter van de Vlaamse Raad
Natieplein 2
1000 BRUSSEL

OVERLEGCOMITE REGERING-EXECUTIEVEN

ADVIES VAN HET OVERLEGCOMITE OVER HET ONTWERP VAN DECREET
HOUDENDE HET STATUUT VAN DE LOGIESVERSTREKKENDE BEDRIJVEN,
INGEDIEND BIJ DE VLAAMSE RAAD OP 20 OKTOBER 1983
(DOC. VLAAMSE RAAD 223 (1983-1984) – NR. 1)

Advies in toepassing van artikel 18,§ 4 van de gewone wet van 9 augustus 1980

Het Overlegcomité,

gelet op het ontwerp van decreet houdende het statuut van de logiesverstrekken-
de bedrijven, zoals ingediend bij de Vlaamse Raad op 20 oktober 1983 (Doc. Vlaamse Raad 223
(1983-1984) – Nr. 1) ;

gelet op het advies van de Raad van State L. 15.464/8 van 28 april 1983 (Doc. Vlaamse
Raad 192 (1982-1983) – Nr. 3), dat de vraag naar de bevoegdheid van de Vlaamse Raad ne-
gatief beantwoordt en hiervoor verwijst naar haar advies L. 14.054/VR van 9 december
1981 op een voorontwerp van decreet „houdende het statuut van de reisbureaus voor de
Vlaamse Gemeenschap” ;

gelet op het gemotiveerd advies van het Overlegcomité Regering-Executieven van 14
juni 1983 over het ontwerp van decreet houdende het statuut van de reisbureaus, inge-
diend bij de Vlaamse Raad op 10 maart 1983 ;

gelet op het advies van de Raad van State L. 15.599/8 van 30 juni 1983 (Doc. Vlaamse
Raad 223 (1983-1984) – Nr. 1), dat de mening is toegedaan dat de vaststelling van de rege-
len die in het voorontwerp van decreet zijn vervat, de bevoegdheid van de Vlaamse Raad te
buiten gaan ;

overwegende dat de Raad van State in bovenvermeld advies van oordeel is dat in toepas-
sing van artikel 3, §§ 3 en 4 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, het Over-
legcomité over het ontwerp een gemotiveerd advies dient uit te brengen over de vraag of er
bevoegdheidsoverschrijding is ;

gelet op de brief van 16 januari 1984 waarbij de Voorzitter van de Vlaamse Raad het ont-
werp van decreet houdende het statuut van de logiesverstrekken- de bedrijven voor advies
overmaakt aan het Overlegcomité Regering-Executieven ;

formuleert het Overlegcomité volgende overwegingen :

1. De toepasselijke teksten inzake toerisme zijn :

– artikel 4, 10°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 dat „de vrijetijdsbesteding
en het toerisme”, gecatalogeerd als een culturele aangelegenheid, toevertrouwt aan de be-
voegdheid van de Gemeenschappen ;

– artikel 6, §1, VI, 4°, c), van dezelfde wet citeert de hulp aan de toeristische nijverheid
als een van de maatregelen van de gewestelijke economische expansie in het domein van
de economische politiek, welke verwijst naar de bevoegdheid van de Gewesten.

2. De Raad van State merkt in haar advies van 28 april 1983 op dat er globaal gezien een
parallélisme bestaat tussen het voorontwerp van decreet houdende het statuut van de lo-
giesverstrekken- de bedrijven en het ontwerp van decreet „houdende het statuut van de
reisbureaus van de Vlaamse Gemeenschap”.

Het advies stelt letterlijk : „Het mag dus ook geen verwondering wekken dat, toch glo-
baal gezien, de Raad van State de conclusie die de zijne was in zijn advies L. 14.054/VR
ook toepasselijk acht op het huidige voorontwerp”.

3. De Raad van State merkt in haar advies van 9 december 1981 het volgende op :

a) het ontwerp-decreet kadert enerzijds perfect in het toeristisch beleid, maar heeft an-
derzijds het regelen van een economische bedrijvigheid tot voorwerp ;

b) „de vrijetijdsbesteding en het toerisme” is niet gelijk te schakelen met de notie „toe-
ristisch beleid” (tekstargument ex artikel 6, § 1, VI, 4° van de bijzondere wet).

Voor de uitleg van deze termen lijkt slechts één gegeven voorhanden te zijn : artikel
59bis, §2, van de Grondwet. Hieruit volgt dat alleen als culturele aangelegenheden gekwa-
lificeerde materies voor overdracht naar de Gemeenschappen toe in aanmerking komen,

waaronder bepalingen die in de eerste plaats de uitoefening van een commerciële activiteit regelen niet kunnen gerangschikt worden.

4. Vooral de bemerking van de Raad van State dat „vrijtijdsbesteding en toerisme” niet gelijk te schakelen is met de notie „toeristisch beleid” verdient nader onderzoek.

Er weze aan herinnerd dat deze opmerking een tussenkomst van de Minister van de Franse Gemeenschap in de commissie van de Senaat betrof, in antwoord op een amendement dat een betere verdeling beoogde tussen het gedeelte „toerisme” dat behoort tot de culturele aangelegenheden, en het gedeelte dat onder de aangelegenheden van de Gewesten valt.

„De Minister van Franse Gemeenschap verklaart dat wat men gewoonlijk het toerisme noemt, moet worden gekoppeld aan de gezamenlijke elementen, die een culturele aangelegenheid vormen, namelijk het beleid inzake vrijtijdsbesteding, het opvoedingsbeleid, het cultureel beleid. Er bestaat een wet op het hotelwezen, die morgen een decreet kan worden ; het is duidelijk dat de kwaliteit van het hotelwezen een bepalend bestanddeel is van het toeristisch beleid” (Gedr. St. Senaat 434/2 (1979-1980), blz. 10).

Aandachtige lectuur van deze verklaring leert dat :

a) het toerisme niet zozeer gelijkgeschakeld wordt met „toeristisch beleid” an sich, dan wel met „toeristisch beleid als culturele aangelegenheid s.l.” ;

b) onder dit laatste door de betrokken Minister expliciet en exemplatief (zie het besproken advies van de Raad van State, blz. 10) de wet op het hotelwezen gerekend wordt.

Deze wet nu voorziet in een vergunningssysteem („Niemand mag zonder vergunning een hotelinrichting exploiteren”, artikel 2) en regelt dus in zekere zin een economische bedrijvigheid, zonder dat dit een beletsel vormde om als vallend onder „vrijtijdsbesteding en toerisme”, gerangschikt onder de rubriek „culturele aangelegenheid”, gerekend te worden.

5. Overwogen dient ook te worden dat andere uittreksels uit de voorbereidende werken deze verklaring niet tegenspreken maar integendeel ten minste impliciet de indruk geven dat gans de sector toerisme of met andere woorden het „toeristisch beleid” zij het niet enkel aan de Gemeenschappen, dan toch aan de Gemeenschappen en/of de Gewesten is overgedragen.

Inzake toerisme werd in de Senaatscommissie de vraag gesteld „welke kredieten, op grond van de bevoegdheidsafbakening in de onmiddellijke en voorlopige fase aan de Gewesten en de Gemeenschappen worden toegewezen”. De Regering antwoordde in een nota dat wat de kredieten toegekend in het raam van de economische expansie de kredieten (inzake toerisme), die tot dan toe opgenomen waren op de nationale begroting van Verkeerswezen, overgebracht werden naar de Gemeenschapsbegrotingen.

Het ging volgens de Regering vooral over de werking van het Commissariaat-generaal voor Toerisme, toelagen aan verenigingen voor vreemdelingenverkeer, sociaal toerisme, de uitbouw van regionale toeristische uitrustingen enzovoort en ook om premies ter bevordering van de modernisering of van de bouw van hotelinrichtingen (Gedr. St. Senaat 261 (B.Z. 1979), blz. 137).

Tegen een mogelijke overdracht van bevoegdheden aan de Gewesten kan echter aangevoerd worden dat de vestigingsvoorwaarden als vallend onder het economisch beleid, door de tekst zelf van de bijzondere wet (artikel 6,4), tweede lid, 6°) uitgesloten worden van de bevoegdheid van de Gewesten.

6. Het antwoord op onderliggende bevoegdheidsvraag lijkt dan ook afhankelijk te zijn van het antwoord op de vraag of in deze materie het economisch aspect dan wel het culturele aspect overweegt. Het besproken ontwerp geeft hierover geen uitsluitsel : daar waar naar de bewoordingen in de eerste plaats een commerciële activiteit geregeld wordt, is dit slechts in functie van een betere bescherming van de met logiesverstrekkende bedrijven contracterende toeristen.

Hiermee is tevens gezegd dat het doorvoeren van een strikt onderscheid tussen de economische bepalingen en de culturele bepalingen van het hotelwezen – voor zover mogelijk – op onoverkomelijke bezwaren zou stuiten van praktische en beleidsmatige aard. In redelijkheid kan verondersteld worden dat zulks niet gewild is door de wetgever.

7. De bevoegdheid van de Gemeenschappen inzake „de vrijtijdsbesteding en het toerisme” (artikel 4, 10° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980) en van de Gewesten inzake „de hulp aan de toeristische nijverheid” in het kader van de wetgeving op de gewestelijke economische expansie (artikel 6, § 1, VI, 4°, C van dezelfde wet) omvat het geheel van

het toeristisch cultureel beleid, respectievelijk van de economische aspecten van dit beleid, met inbegrip van onder meer het statuut van de reisbureaus, de logiesverstrekkende bedrijven en het kampeerwezen, maar met uitzondering van de „vestigingsvoorwaarden” bedoeld in artikel 6, § 1, VI, 6° in fine van dezelfde wet.

Om deze redenen,

is het Overlegcomité van oordeel dat het ontwerp van decreet houdende het statuut van de logiesverstrekkende bedrijven (Doc. Vlaamse Raad 223 (1983-1984) – Nr. 1) kan kaderen in het groter geheel van het toerismebeleid, waartoe onder meer het statuut van de reisbureaus, het kampeerwezen en de logiesverstrekkende bedrijven behoren, op voorwaarde dat niet geraakt wordt aan de vestigingsvoorwaarden die tot de nationale bevoegdheden behoren.

Brussel, 7 februari 1984.

De Eerste Minister,

Wilfried MARTENS
